Глава 7. Майбутнє Кореї, майбутнє світу

- Світова гармонія та корейський півострів
- Від страждання і сліз до миру та любові
- Кінцева мета релігії 21 століття
- Культурні проєкти виражають Божу творчість
- Господар морів володарюватиме світом
- Великі можливості в океанічну епоху
- Одна кульбаба дорожча за золото
- Розв'язання проблеми бідності та голоду
- Замість давати хліб, краще навчіть його робити

Світова гармонія та корейський півострів

Я так сумую за рідним містом, що часто відвідую його уві сні. Воно далеко від Сеула, в північнокорейському Чонджу. Там є море і гори. Хай би де я був, моє серце завжди тягнеться туди, де є любов і життя. Усі ми народжуємось у родоводі батьків і зростаємо завдяки батьківській любові. Ми не можемо забути рідні міста, оскільки там усе просякнуто любов’ю батьків. Тому з віком ми дедалі більше сумуємо за батьківщиною. Там наше коріння, до якого ми маємо повернутися. Людям важко відірватися від того, що для них принципово важливо. 2004 року, після завершення тридцятичотирирічної діяльності у Сполучених Штатах, я повернувся на Корейський півострів, де перебуває Небесна удача.

Ми не помічаємо, коли настає південь. Так само, як не усвідомлюємо, коли вечір стає ніччю. Тож люди і не можуть збагнути моменту роботи Небес. Подібним чином усе відбувається в нашому житті. Переживаючи миті успіху або невдач, ми не усвідомлюємо, коли саме вони почалися. Те саме стосується і націй. Ми не можемо збагнути, коли саме добро чи зло приходить до країни. Небесна удача — це сила, яка рухає світ; це принцип, який змушує обертатися Всесвіт. Ми можемо цього і не розуміти, але є те, що називається Небесною удачею, і Той, Хто створив цей світ, використовує її для здійснення Свого провидіння.

Всесвіт рухається в повній відповідності до встановлених законів. Усі істоти у світі існують у відповідності до принципу, закладеному ще до їхнього існування. Коли дитина народжується, ніхто не вчить її дихати чи розплющувати очі, це відбувається природно. Речі, які відбуваються самі по собі, є ключем до таємниць Всесвіту.

Мудрі люди прагнуть бути у злагоді із законами і ритмами Всесвіту. Коли я був в Америці, я часто ловив рибу в річці Гудзон поруч із домом. З дитинства я був дуже вправним рибалкою, та були дні, коли на Гудзоні я не міг зловити навіть крихітного піскаря і повертався додому розбитим. Риби подорожують певними маршрутами у певний час. Не знаючи цих шляхів і часу, коли це відбувається, ми нічого не спіймаємо. Наявність води ще не означає, що в ній завжди буде риба. Той, хто цього не розуміє, може тримати волосінь у воді хоч цілий день і всю ніч, але від того не буде ніякої користі. Те саме стосується і Небесної удачі. Не вміючи бачити майбутнє, ми не побачимо Небесної удачі, навіть якщо вона постане прямо перед нами. Саме тому дуже важливо добре усвідомлювати Небесну удачу і вміти відчувати її рух.

Розвиток цивілізації у світі відбувався у західному напрямку. Континентальна цивілізація Єгипту поступилася місцем півострівним цивілізаціям Греції та Риму і продовжила розвиток в острівній цивілізації Британії, а потому продовжила свій рух до іншого континенту — Америки. Продовжуючи рух на захід, розвиток цивілізації перетнув Тихий океан і дістався Японії. Але на цьому він не зупинився. Сила, яка підняла Японію до такого високого положення, тепер рухається на Корейський півострів. Тепер людська цивілізація близька до свого розквіту на Корейському півострові.

Щоб острівна цивілізація Японії з’єдналася з континентом, вона повинна пройти через півострів. В Азії, звісно, є й інші півострови, але тільки Корея має достатню основу, щоб успадкувати сучасну цивілізацію. Корейському півострову пощастило з винятковим геополітичним положенням. Японія та США є сусідами Кореї через Тихий океан. По суходолу корейський півострів пов'язаний з континентами Азії та Європи і має спільні кордони з Китаєм та Росією. Саме тому Корея була центром боротьби за владу між великими державами світу, через що багато потерпала.

Під час холодної війни ми боролися проти комунізму за своє існування. І навіть зараз проблеми та інтереси великих держав світу все ще

пов’язані з Корейським півостровом. Отже, Корея залишається розділеною країною, де так і не вдалося досягти миру. Настає час, коли Корейський півострів, де стикаються інтереси великих держав, відіграє важливу роль у запобіганні конфлікту між цими державами. Завдяки цьому він зможе повести решту світу до процвітання та миру. Небесна удача приходить разом з величезною відповідальністю. Тепер, коли Небесна удача прийшла на Корейський півострів, він мусить відіграти роль підшипника, що запобігає зіткненню цих країн, і забезпечує їх співпрацю заради добробуту і миру у світі. Підшипник потрібен для того, щоб, утримуючи вісь на місці, дозволяти точно обертатися іншим складовим. Корея має підтримувати гладкі відносини з великими державами і таким чином стати підшипником, який дозволяє миру вільно обертатися по всьому світу.

Довгий час я робив усе можливе для того, щоб Корея зіграла цю роль. Я підтримував політику гласності президента Горбачова і ставив за мету покращення відносин з Радянським Союзом. Я також підтримував політику реформ і відкритості Ден Сяо Піна у Китаї, починаючи з кінця 1980-х років. Свою роботу в Китаю я розпочав із заснування інженерного коледжу Університету Яньбянь. Навіть після трагедії на площі Тяньаньмень, коли іноземний капітал покидав Китай, ми, залишившись, інвестували сотні мільйонів доларів у Хуейчжоу, у провінції Гуандун.

Я робив це не заради того, щоб отримати прибуток. Я релігійна людина, а не бізнесмен. Релігійна людина — це той, хто бачить майбутнє і готується до нього. Росія, Китай, Японія та Сполучені Штати повинні навчитися співпрацювати одне з одним, використовуючи духовні підшипники Корейського півострова. Корейському півострову судилося стати світовою віссю миру.

Коли я почав працювати над покращенням відносин Кореї з Радянським Союзом і Китаєм, я виявив, що в Кореї навіть немає таких елементарних речей, як російсько- чи китайсько-корейський словник. Дуже важко досягти якихось спільних результатів, не розуміючи мови одне одного.

Коли я дізнався, що є групи науковців, які завбачливо розпочали роботу над китайсько-корейським і російсько-корейським словниками, я підтримав ці два проєкти. Проєкт китайсько-корейського словника очолив професор Іль Сок Хонг з Інституту корейської культури університету Корьо, а кілька професорів кафедри російської мови цього університету розробили видання російсько-корейського словника. Ці словники відіграють суттєву роль у побудові відносин двох Корей з Китаєм і Росією.

Якщо камінь починає падати з вершини найвищої гори, то він долетить до найглибшої ділянки долини. Схожим чином змінюється удача західної цивілізації. Загальновідомо, що Захід досяг неймовірного розвитку завдяки використанню науки, але тепер моральний занепад веде його у самісіньку глиб долини. Ця глибина — то є Схід, який тисячоліттями розвивав духовну культуру.

Корейський півострів і є тим місцем, де зустрічаються східна та західна культури, місцем де зустрічаються континентальна та океанічна цивілізації. Історик і філософ Освальд Шпенглер висунув циклічну теорію злету й падіння цивілізацій. Він з насторогою ставиться до демократії та описує її як підхід, котрий веде західну цивілізацію до занепаду. Він стверджував, що демократія керується грошима, тому її розбещувальна сила та моральний занепад проявляються в поширенні матеріалізму та культу науки. Дивлячись на сучасну західну культуру, ми бачимо, що деякі з його думок були пророчими. Атлантична цивілізація, яка дотепер процвітала, входить у нову епоху пан-тихоокеанської цивілізації, яка зараз на підйомі. Азія, де Корея готова зайняти центральну позицію, стає головним гравцем у новій світовій історії. Дві третини населення світу живе в Азії. Усі основні світові релігії виникли в Азії. Духовне коріння людства походить з Азії.
Неминуче, що західна і східна цивілізації досягнуть гармонії на Корейському півострові. Так само, як стрімко змінюється світ, Небесна удача на всіх парах рухається в напрямку Кореї. Однак, якщо Корейський півострів має відіграти важливу роль у тому, щоб привести світ до гармонії та миру в епоху хаосу, він повинен добре підготуватися.

Нам слід покінчити з минулим, заплямованим упередженнями та егоїзмом, і зустріти нову епоху з широко відкритими очима і чистою душею.

Від страждання і сліз до миру та любові

Трагічна історія корейського народу сповнена глибокого сенсу. Оскільки Кореї було призначено стати основою миру в усьому світі, вона мусила пройти шляхом страждань. Цей шлях був дуже довгим, тому пройшовши ним, Корея може стати центральною державою, з якої Бог понесе мир у весь світ. Попри те, що корейці зазнали численних труднощів, ми ніколи нікого не робили своїм ворогом і нікого не ненавиділи. Дехто з наших сусідів шкодив нам, але ми ніколи не робили їх своїми непримиренними ворогами.

Глибоко в душі корейці здатні любити навіть своїх ворогів. Щоб любити і прийняти ворога, потрібно володіти собою. Ми можемо полюбити ворога лише тоді, коли подолаємо власні внутрішні конфлікти, саме така здатність притаманна нашому народові.

Люди, яких переслідують, найближчі до Бога. Щоб зрозуміти Бога, потрібно відчути Його душу, сповнену сліз. Навіть людина, яка ніколи не плаче, розридається, якщо втратить сім’ю та країну, і буде благати Бога у сльозах. Благословення може прийти, коли від болю і труднощів ваша душа проливає сльози, адже Бог приходить саме в душу, сповнену сліз. Корея стала країною Небесної удачі саме тому, що душа її народу сповнена сліз.

Корейці шанують своїх пращурів. Навіть помираючи з голоду, ми ніколи не продамо землю, де поховані наші предки, щоб купити їжу. Історично ми зберегли світогляд, який поважає Небеса. Ми сучасна, цивілізована нація, яка шанує світ духу. Коли ми прийняли буддизм і конфуціанство, вони лягли в основу релігійної культури. Не так давно у Кореї почали процвітати християнство та мусульманство. Усі ці релігії гармонійно

існують в нашій країні. Що ж зробило нас таким унікальним народом?

З давніх-давен ми були релігійно свідомою нацією, чиї душі завжди були відкриті назустріч Божому слову. Крім того, корейці завжди приділяли багато уваги освіті та вдосконаленню. Тому корейська мова та алфавіт хангиль вважаються скарбами, переданими Небесами. Наша мова багата на прикметники та прислівники, якими можна описати душу.

Мені подобається хангиль, абетка, якою ми користуємося. Мені дуже подобається оригінальна назва алфавіту хангиль — хунмінджоним. Це означає «освіта для народу про правильну вимову». Ми єдина країна, яка має такий вражаючий сенс у назві алфавіту. Досконалість хангиль зберігається протягом століть і привносить красу в спілкування навіть у нашу цифрову епоху. Це справді вражає, що за допомогою простого поєднання приголосних і голосних люди можуть спілкуватися і навіть імітувати всі звуки природи.

Упродовж останніх тридцяти років я казав членам нашої церкви в інших країнах готуватися до майбутнього та вивчати корейську мову. Нещодавно журналісти в Китаї почали вживати термін «халлю» — «корейська хвиля», щоб описати швидке поширення корейської поп-культури по всій Азії. Популярність корейської поп-музики, телевізійних дорам і фільмів привела до значного збільшення тих, хто вивчає корейську мову. Зараз у Японії, Монголії, В’єтнамі та навіть Африці є багато людей, які розмовляють корейською, і це не випадковість. Душа живе в мові. Причина, чому японці так старалися знищити корейську мову під час їхньої примусової окупації, полягала в тому, щоб знищити душу корейського народу. Той факт, що нині багато людей у світі говорять корейською, означає, що серце і душа корейського народу процвітають. Саме завдяки Небесній удачі культурний вплив Кореї продовжує зростати.

Корейський народ намагався ніколи не обтяжувати інших. Коли я був в Америці, я переконався у впертості корейців. Сполучені Штати є країною, яка має розвинутий соціальний захист, але корейці дуже рідко

ним користуються. Замість покладатися на підтримку держави, вони, старанно працюючи, заробляють гроші, щоб виховувати дітей та піклуватися про літніх батьків. Таким чином корейці демонструють самодостатність. Цю рису я також бачу і в місіонерах, яких ми посилали по всьому світу. Вони не бояться їхати в країни, про які майже нічого не знають. Це стосується не лише місіонерів, а й бізнесменів. Як тільки вони отримують місію, то кидають усе й беруться за її виконання, незалежно від того, куди це їх приведе. Млявість або нерішучість їм не властиві.

Корейці мають такий ініціативний дух, що можуть поїхати в будь-яку точку світу і жити там продуктивно. Наша історія страждань навчила нас, що жодна перешкода не є нездоланною. Навіть опинившись у найгірших ситуаціях, ми навчилися долати їх.

На святкових заходах люди намагаються зайняти найкраще місце для перегляду. Це дуже егоцентрична поведінка. Людина, яка спокійно сяде на найгірше місце, стане лідером майбутньої епохи. Того, хто спершу турбується про власний шлунок, у новій епосі спіткає невдача. Навіть збираючись з’їсти лише одну ложку, потрібно спочатку подумати про інших. Щоб отримати Небесну удачу, яка приходить на Корейський півострів, ми мусимо глибоко усвідомити, що «інші» цінніші, ніж «я».

У минулому в нас забрали все, що ми любили. Примусова японська окупація відібрала в нас країну. Пізніше вона була розділена на дві частини, і ми були насильно розлучені з нашими люблячими батьками, братами та сестрами. Так Корея стала країною сліз. Але тепер ми повинні плакати за світ. Замість того, щоб плакати за себе, потрібно щиріше і відчайдушніше проливати сльози за світ. Це те, що ми маємо робити на Корейському півострові, якщо прагнемо й надалі отримувати Небесну удачу. Варто нам діяти саме таким чином, Небесна удача з Корейського півострова поширитьcя на весь світ. Тож корейці мають чудову нагоду бути центром епохи миру в усьому світі.

Кінцева мета релігії 21 століття

Двадцяте століття було часом великих змін. За ці сто років відбулося більше подій, ніж за останні два тисячоліття. Це було століття двох світових війн і час, коли комунізм набув великої сили, а потім зник. Також це було століття, коли людство, відвернувшись від Бога, занурилося в матеріальну складову життя. А що ж можна сказати про двадцять перше століття? Дехто вважає, що з розвитком науки зникає потреба в релігії, однак я переконаний, що, доки існує духовний аспект людини, релігія ніколи не перестане бути актуальною. У чому полягає мета релігії? У створенні ідеального Божого світу. Релігії поширюють свою віру та вчення, оскільки прагнуть привести якомога більше людей до Бога. Якби ми всі жили під Божою владою, не було б місця ні війнам, ні протистоянням та в світі панував би мир. Кінцева мета релігій — побудова миру.

Бог створив цей світ, бо прагнув любові та миру. Намагаючись відокремитися і наполягаючи на тому, що моя релігія — це єдиний шлях до спасіння, ми йдемо проти Божої волі. Бог хоче, щоб усі в світі завзято працювали заради миру, злагоди та спільного існування. Якщо хтось скаже, що відвідування церкви розколює сім'ю, я не вагаючись скажу, що вони повинні поставити сім'ю на перше місце. Релігія є лише засобом створення Божого досконалого світу, а не самоціллю.

Людство має поєднати різні погляди й запобігти протиріччям між ними. Філософія, яка спрямовуватиме людство в майбутньому, має бути здатна об'єднати всі релігії та філософії. Часи, коли одна країна стоїть на чолі всього людства, добігають кінця. Епоха націоналізму залишилася в минулому. Війни триватимуть доти, доки ми не покладемо край підходу, коли люди групуються на основі спільної релігії чи раси. Мир ніколи не настане, якщо ми не вийдемо за межі культурних звичаїв і традицій. Жодна ідеологія, філософія чи релігія минулого не здатні

принести мир і єдність, які так необхідні для майбутнього. Нам потрібна нова ідеологія та філософія, які виходять за межі буддизму, християнства та ісламу. Усе своє життя до хрипоти я закликав людей виходити за межі релігійних груп і навіть релігій.

У світі понад двісті країн, і кожна має свої національні кордони. Кордони відокремлюють одну країну від іншої, але так не може бути вічно. Тільки релігія здатна вийти за межі національних кордонів. Однак релігії, замість того щоб об'єднувати людей, поділилися на багато деномінацій, які протистоять одна одній. Вони скотилися до егоїстичного мислення, ставлячи свою релігію чи групу на перше місце. Вони не звертають уваги на той факт, що світ змінився і настала епоха життя заради інших.

Нелегко зруйнувати тисячолітні релігійні стіни, але це слід зробити, якщо ми хочемо побудувати мир у всьому світі. Різні релігії та деномінації повинні, припинивши свою безглузду боротьбу, знайти те, що поєднує їхні погляди, і скласти план побудови мирного світу. Щасливе майбутнє людства не настане тільки завдяки матеріальному добробуту. Треба якнайшвидше покласти край протистоянням сучасних ідеологій, культур і рас через міжрелігійне порозуміння та духовну гармонію.

Зустрічаючись з широкими колами релігійних діячів по всьому світу, я завжди закликав їх: «По-перше, поважайте традиції інших релігій і робіть усе можливе, щоб запобігти конфліктам і розбрату між ними.

По-друге, усі релігійні громади мають співпрацювати у своєму служінні нашому світу.
По-третє, лідери всіх релігій мають співпрацювати, щоб створити структуру, яка дозволяє виконати нашу спільну місію побудови мирного світу».

Праве око існує для лівого, а ліве око — заради правого. Обидва ока разом існують заради всього тіла. Те саме можна сказати і про інші

частини тіла. Ніщо не існує заради самого себе. Релігія не може існувати заради себе самої, вона має нести любов і мир. Варто побудувати мирний світ, і потреба в релігії зникне. Кінцева мета релігії — створити суспільство, яке сповнене любові та живе у мирі. В цьому й полягає Божа воля.

Важко створити оточення, в якому душі людей сповнені прагненням до миру. Єдине, що може цьому сприяти — це постійна освіта. Саме тому я присвятив багато уваги освітнім проєктам. Ми заснували школу мистецтв «Сонхва» ще до того, як наша церква стала на ноги.

Школа — це святе місце, де вчать істини. Яких основоположних істин має навчати школа? По-перше, розказати про Бога і Його існування в навколишньому світі. По-друге, розкрити, звідки ми походимо та як виконати нашу відповідальність на благо світу. По-третє, допомогти усвідомити мету існування людини, щоб створити ідеальний світ. Усе це можна пізнати лише завдяки щирому навчанню протягом тривалого часу.

Сьогодні освіта зосереджена на створенні суспільства, в якому переможець отримує все; тобто того, хто виграє, буде винагороджено монополією на щастя. Це неправильне виховання дітей. Освіта має навчати того, як створити світ, у якому все людство житиме разом у гармонії. Філософії та методи освіти, які домінували в суспільстві дотепер, слід замінити на ті, що вчать втілення спільних цілей людства. Якби Сполучені Штати навчали дітей тільки заради Сполучених Штатів, а Британія — лише заради Британії, майбутнє людства було б темним.

Педагоги повинні передавати мудрість, потрібну для вирішення безлічі соціальних проблем, які постали перед людством сьогодні, а не вчити жити егоїстично. Але куди важливішою є роль теологів. Замість того, щоб пояснювати складні теорії та наголошувати на перевазі власних релігій, вони мусять мудро навчати любові до людства та будувати мирний світ. Теологи мають навчати безкорисливості. Людство не може очікувати щасливого майбутнього, якщо освітяни не візьмуть на себе

провідну роль у навчанні наших нащадків принципів миру. Усі люди — то брати і сестри, а світ — то одна родина.

Найбільша мудрість, потрібна людству, витікає зі знання Божого Шімджон і Його ідеалу. Саме тому релігія продовжує відігравати важливу роль, особливо в двадцять першому столітті, коли наука і техніка, пояснюючи, як влаштований Всесвіт, здавалося б, роблять релігію непотрібною. Світові релігії мають розуміти мету існування людини і негайно припинити як великі, так і незначні протистояння. Вони не повинні кидатися вперед, захищаючи власну правоту. Релігії мають об’єднати свою мудрість і поєднати зусилля в побудові ідеального світу. Залишивши в минулому міжрелігійні протистояння, їм варто знайти мирні рішення. Скільки б ми не працювали над побудовою мирного світу, все одно потрібно зробити ще більше. Віряни, які прагнуть привести людство до ідеального світу, не повинні забувати і на мить, що їхня справжня та єдина місія — бути апостолами миру.

Культурні проєкти виражають Божу творчість

Спорт

1988 року Сеул приймав літні Олімпійські ігри. Я розглядав цю подію як фестиваль миру, здатний зменшити напругу холодної війни у світі, тому я покликав наших членів з усього світу приїхати до Сеула. Вони допомагали атлетам та офіційним представникам з різних країн орієнтуватися на місцевості, підбадьорювали спортсменів, приносили їм їжу та дарували пам’ятки про візит до Кореї. У Сеульській Олімпіаді взяли участь спортсмени з Китаю і Радянського Союзу. Отже, як я і передбачав, Ігри стали фестивалем миру, оскільки дозволили об’єднатися представникам комуністичного блоку і вільного світу. У день церемонії відкриття я сидів у загальній частині олімпійського стадіону «Джамшіль» і спостерігав за всім з великою радістю.

Натхненний Олімпійськими іграми я заснував професійну футбольну команду «Ільхва Чонма» (□□□□). Вона виграла кілька чемпіонатів Кореї і зібрала потужний загін уболівальників. Пізніше я заснував футбольні команди «Атлетіко Сорокаба» (Clube Atlético Sorocaba) і «Центро Еспортіво Нова Есперанца» (Centro Esportivo Nova Esperança (CENE) в Бразилії, батьківщині футболу, і продовжую керувати ними сьогодні. Я вирішив створювати саме футбольні команди, бо мені подобається цей вид спорту. Я захоплювався спортом з дитинства і якийсь час займався боксом, а також традиційними бойовими мистецтвами. Проте саме футбол — той вид спорту, яким я продовжую насолоджуватися і зараз, у літньому віці. У шкільні роки, бігаючи по шкільному подвір’ю, я старанно бив по м’ячу, а тепер залюбки спостерігаю, як це роблять інші. Під час Чемпіонату світу з футболу в Сеулі я поставив поруч три телевізори, щоб дивитися всі матчі. Я ніколи

не пропускав матчів національної збірної Кореї.

Футбол — це мікрокосм життя. Хай би як технічно я вів м’яча по полю, варто спритнішому і вправнішому суперникові відібрати його в мене, всі попередні зусилля стають марними. Навіть якби я проніс м’яч через усе поле і пробив по воротах, якщо м’яч відскочить назад від стійки — це кінець. Мій дриблінг повністю залежить від мене, але я не здатен забити гол сам. Для цього мені потрібні партнери, наприклад, як Парк Джі Сон, котрий допоможе в критичний момент, або як Лі Йон Пьо, що спритно відверне увагу захисників.

Найважливіша людина в команді — це тренер, який спостерігає за всією командою збоку. Він не бігає і не забиває голи, проте його сила більша, ніж у всіх гравців разом узятих. Подібно до тренера, який бачить те, чого не бачать футболісти, і подає сигнали, Бог бачить те, чого не бачимо ми, і дає нам знаки. Якщо гравці старанно дотримуються вказівок наставника, вони майже завжди виграють. Але якщо нетямущі спортсмени не розуміють тренерських підказок або ігнорують їх і грають, керуючись власними ідеями, команда може тільки програти.

Футбол — це спорт; це — змагання, в яких хтось виграє, а хтось програє. Однак він також може суттєво впливати на країни, розширюючи їхню співпрацю на шляху до миру. Я дізнався, що Чемпіонат світу дивилося вдвічі більше людей, ніж Олімпійські ігри. Тож можна собі уявити, скільки людей по всьому світу люблять футбол. Отже, як і Олімпіада, він може стати силою, що дозволяє досягти гармонії між країнами, расами, релігіями та культурами. Я вважаю футбол і мир між країнами потенційно потужними партнерами.

Пеле — король футболу, який був міністром спорту Бразилії, 1995 року відвідав наш сеульський дім у районі Ханнам Дон. Люди пам’ятають його як найкращого футболіста у світі, але Пеле, з яким зустрічався я, був активістом миру. Він хотів побудувати мирний світ завдяки футболу. Під час нашої зустрічі він, усміхаючись, розповів мені історію однієї гри в Африці. Пеле сказав: «Коли я грав у Габоні в Африці, в країні була війна.

Як гадаєте, чи можна було грати у футбол, коли навколо вибухали бомби? На щастя, на час матчу сторони встановили режим припинення вогню. Тоді я глибоко усвідомив, що футбол — це щось більше, ніж просто спорт, де ми буцаємо м’яча. Футбол — це засіб, яким користуються люди заради побудови мирного світу. Тому я вирішив, що маю заснувати рух за мир у всьому світі через футбол».

У той момент Пеле мене настільки вразив, що я міцно схопив його за руку. Ми живемо у конкурентному суспільстві, тому накопичуємо великий стрес. Створюючи напругу в нашому житті, стрес забирає наш душевний спокій. Накопичення стресу призводить до роздратування та сварок між людьми. Спорт і мистецтво допомагають нам знизити рівень стресу. Вони допомагають нам виплеснути накопичені емоції та об’єднати людство. Причина моєї відданості футбольним командам, симфонічним оркестрам і балетним трупам полягає в тому, що ця діяльність є засобом встановлення миру в усьому світі. Пеле розуміє такий хід мислення.

Разом із Пеле ми заснували міжнародний турнір «Кубок миру» (Peace Cup) і, починаючи з 2003, він відбувається кожні два роки. Щоби взяти в ньому участь, до Кореї приїздять відомі футбольні команди з усього світу. А з 2004 що два роки ми стали проводити жіночий турнір — «Кубок королеви миру» (Peace Queen Cup). Улітку 2009 року ми вперше провели чоловічий «Кубок миру» за межами Кореї. Він відбувався в іспанській Андалусії. Усі прибутки від турнірів використовуються для підтримки футбольних змагань для дітей і молоді в країнах, що розвиваються. Зокрема, ми використовуємо футбол, щоб допомогти дітям з вадами фізичного розвитку втілити свої мрії.

Співпрацюючи з Управлінням Верховного комісара ООН у справах біженців, ми провели футбольний турнір для молоді в Ліберії. Це країна, де міжплемінні війни, що тривають уже п’ятнадцять років, геть виснажили людей. ООН надає особливу підтримку Ліберії, оскільки там відбувається стрімке зменшення населення. Діти цієї зруйнованої війною країни зібралися разом, щоб пограти у футбол і заспівати пісень

про мир. Крім гри в пас, вони засвоювали навички командної роботи й чесної гри, які потрібні для досягнення злагоди між племенами. «Кубок за мир» планує побудувати стадіон миру в регіоні Ізраїлю, Палестини та Йорданії якомога ближче до ізраїльсько-палестинського кордону. Стадіон буде доступний для всіх як заклад з розбудови миру. Ми хочемо привезти відомих тренерів з Європи та створити там дитячу футбольну академію. Дорослі можуть націлювати один на одного зброю, але діти прийдуть на футбольний стадіон і буцатимуть м’яча. Багато хто каже, що це нереально, але ми це зробимо. Член ізраїльського кабінету міністрів твердить, що стадіон має бути побудовано на ізраїльській території, а член палестинського кабінету міністрів каже, що він має бути на стороні Палестини. Однак я сповнений рішучості побудувати його так, щоб об’єднати обидві сторони. Я не з тих, хто так легко відмовляється від своїх мрій. Я використовую непохитну силу волі для втілення мрій, які спрямовують світ до миру.

Мистецтво

Створення нашої балетної трупи — яскравий приклад цієї самої сили волі. Люди казали, що це неможливо. Ми заснували «Юніверсал балет» 1984 року. Сьогодні більше ніж будь-коли корейці цікавляться балетом. Коли ми створили нашу балетну трупу, корейський балет був схожий на безплідну пустелю. Тепер Корея навіть має всесвітньо відомих балерин.

Щоразу, дивлячись балет, я відчуваю, що таким має бути мистецтво в Царстві Небесному. Коли балерина стає навшпиньки, витягуючи голову до неба, мене це справді вражає, адже ця поза є ідеальним проявом благоговіння перед Богом. Вона є відображенням палкого бажання. За допомо балету, використовуючи власне Богом дане вродливе тіло, ми можемо висловити свою любов до Бога. Це найвища форма мистецтва.

«Юніверсал балет» почався з вистав «Лебедине озеро» та «Лускунчик». Потім додалися «Дон Кіхот», «Жизель» та власні оригінальні твори «Шім Чон» і «Любов Чун Хян». Завдяки цим виставам трупа здобула міжнародне визнання. «Юніверсал балет» запрошують виступати в

найвідоміших концертних залах світу. Його танцюристів цінують за додавання унікальної корейської краси до енергійних рухів західного балету. Їх хвалять за те, що у своїх виступах вони гармонізують східний і західний стилі. «Юніверсал балет» має академію у Вашингтоні. Я також заснував Нью-Йоркський симфонічний оркестр і групу «Співаки Нової надії» (New Hope Singers).

Мистецтво дозволяє людству відображати високі ідеали, які є в Божій творчості. Бог вклав усю Свою душу в людей і світ, який Він створив, так само, як художники вкладають усе своє єство у власні твори. Читаючи Книгу Буття, може здаватися, що все сталося дуже просто, Бог лише сказав слово, але це зовсім не так. Бог вклав всю Свою енергію в створення води та землі. Так само й рухи балерин на сцені є плодами творчого процесу, який потребує цілковитої посвяти.

Господар морів володарюватиме світом

Історія показала, що країна, яка контролює моря, стає світовим лідером. Погляньте на Велику Британію. Колись до неї вдерлися вікінги з Норвегії та Швеції. У шістнадцятому столітті, незабаром після коронації, королева Єлизавета I зрозуміла, що Англія втратить усе, якщо не матиме контролю над морем. Тож правителька приділила багато уваги розвитку мореплавства, і завдяки її зусиллям Британія стала могутньою морською державою. Мобілізувавши капітал і технології, щоб побудувати потужні кораблі, Елизавета наповнила їх відважними моряками та відправила в море. Навіть не знаючи, що їх чекає, сміливці йшли вперед, ризикуючи власним життям. Як наслідок, Англія, маленька острівна держава в Атлантиці, заволодівши колоніями на всіх континентах та океанах, побудувала світову імперію.

У західній цивілізації на чолі з Британією почався колосальний розвиток науки й техніки. Завдяки компасу англійські кораблі подорожували в усі куточки світу. Розвиток у країні науки й технологій створив засади, які дозволили Британії прагнути до завоювання всього світу.

Корея, як і більшість країн Сходу, обрала інший підхід. Східний світ, розвиваючи матеріальну складову життя, не нехтує духовністю. Якщо між духовною та матеріальною складовою нашого життя виникає конфлікт, то Схід віддасть перевагу духовності. Тож на менш матеріально розвиненому Сході життя було важчим, ніж на Заході. Однак дух західних людей не може вічно перебувати під домінуванням матеріального аспекту. Адже абсолютно матеріалістична цивілізація несе деградацію, тому природно виникає потреба вчитися у більш духовно орієнтованого Сходу.

Розвиток цивілізації переміщувався від Єгипту до Греції та Риму, до Великої Британії та Сполучених Штатів, і зараз рухається до тихоокеанського регіону, що оточує Корейський півострів. Розпочалася епоха тихоокеанської цивілізації, яка об’єднує західну науку та східну духовність. Лідерами цієї нової епохи буде Корея та її азійські сусіди. Не випадково Корея та Японія за короткий час здобули міжнародне визнання. Цей розвиток був історичною неминучістю, що вказує на початок азійської епохи.

Однак Сполучені Штати й Росія не будуть стояти осторонь, спостерігаючи, як наша країна виростає до ролі світового лідера. Цілком можливо, що поблизу Кореї може виникнути великий конфлікт за участю США, Японії, Росії та Китаю. Є два можливих шляхи запобігання цим непередбачуваним подіям.

По-перше, ми повинні встановити міцні стосунки між Японією та Сполученими Штатами і, зв’язавши їх із Росією та Китаєм, захистити Корею. Як ми можемо це зробити? Керуючись філософією та душею, які спрямовують до єдності. Потрібна філософія, котра допоможе запобігти війнам між релігіями та вкаже шлях до мирного світу. Єдина здатна на це філософія — та, яка, виходячи за межі рас, національностей і релігій, проголошує, що людство — єдина родина. Щоб захистити себе від небезпек війни, Корея має поширити світом філософію єдності.
По-друге, ми мусимо підготуватися до нової океанічної епохи. Тихоокеанська епоха вже на порозі. Той, хто не може вільно почуватися в океані, не може стати лідером в епоху Тихого океану. Коли сходить Небесна удача, а ми до цього не готові, нагоду може бути втрачено. Знаючи, що незабаром почнеться океанічна епоха, і прагнучи її очолити, Корея має добре підготуватися.

Океан важливий не лише тому, що в ньому є риба; він містить і безліч інших ресурсів. Також цінність океану в тому, що він здатний виробляти енергію. З вичерпанням запасів нафти зростає загроза наближення енергетичної кризи. Варто закінчитися нафті, й наша цивілізація відразу опиниться в темряві. Існують спроби виробити альтернативну енергію з

кукурудзи, але це не виглядає реалістичним, оскільки існує ще й нестача їжі, потрібної, щоб прогодувати населення світу. Справжнім альтернативним джерелом енергії є океан. Майбутнє людства спиратиметься на енергію океану, яку можна отримати з водню, що добувається з морської води.

Дві третини земної поверхні вкриті водою. Це означає, що дві третини сировини, потрібної людству в майбутньому, міститься в океані. Нове майбутнє людства неможливе без ресурсів океану. Розвинені країни вже видобувають нафту і природний газ з океану і продають їх за високими цінами. Світ тільки почав відкривати для себе океанічні ресурси. Наближається день, коли людство залежатиме від океану.

Океанічна епоха не почнеться сама по собі, адже спочатку ми маємо вийти в океани. Ми повинні вийти човнами і боротися з хвилями. Не маючи такої мужності, ми не підготуємося до океанічної епохи. Країна, яка підкорить океани, стане домінувати у світі та побачить, що світ прагне вивчати її культуру та мову. Корея мусить стати в Тихому океані чемпіоном-розпорядником. Вона повинна розуміти волю Творця і добре розпоряджатися Його ресурсами.
Світовий океан може стати центром об'єднання світу. Щоб заволодіти Світовим океаном, нам слід навчитися жити в ньому з такою ж легкістю, як ми живемо на суші. Навчаючи людей ловити рибу, я посилаю десять маленьких човнів з одним великим човном. Коли вони виходять з порту, великий човен буксирує маленькі човни. Однак, тільки-но судна опиняються у відкритому морі, маленькі човни вже пливуть самостійно. Вони повинні знати напрямок вітру, розуміти океанські течії, де ходять рибні косяки. Всього цього вони мусять навчитися самостійно.

Великі можливості в океанічну епоху

Я люблю вживати словосполучення «дух Аляски». Це означає вставати о п’ятій ранку, виходити в море й повертатися далеко після півночі. Людина залишається в океані, поки не зловить добову норму. Неможливо стати справжнім рибалкою, не подолавши це випробування.

Ловля риби — це не розважальний круїз. Скільки б риби не було в океані, вона не буде просто так застрибувати до вас у човен. Щоб бути справним рибалкою, потрібні спеціальні знання та великий досвід. Як мінімум, людина повинна вміти лагодити сітку і прив'язувати якірний трос. Після такої інтенсивної підготовки ви можете вирушити в будь-яку точку світу і стати лідером. Навчитися бути рибалкою — це гарна підготовка до лідерства.

Володарювання на морі вимагає кораблів, включно з підводними човнами, здатними ходити в будь-яку точку світу. Корея — найбільша суднобудівна країна світу. Тому вона може стати великою морською державою. Зараз потрібно більше людей, охочих вийти в море. Ми є нащадками Чан Бо Го, видатного судновласника дев’ятого століття, який керував міжнародним морським торговельним бізнесом і якого називали Королем океану. У нас є давня традиція, долаючи хвилі, виходити в море на кораблях та перемагати в битвах.

Люди бояться хвиль. Коли хвилі ловлять вітер, вони стають великими. Утворення хвиль і брижів потрібне для насичення води киснем. Якщо тривалий час в океані немає вітру чи хвиль, він починає вмирати. Ми перестаємо боятися хвиль, коли розуміємо їхню цінність. Навіть якщо дме сильний вітер і хвилі стають величезними, ми розуміємо, що вони сприяють життю риб. Тоді хвилі стають для нас привабливими.

Тридцять метрів від поверхні океану хвиль уже немає. Варто на підводному човні опуститися на дно океану, там буде настільки холодно, що не знадобиться й кондиціонер. Риби вибирають глибину, яка відповідає їхній температурі. Збираючись у зграї, вони виконують дивовижні танці на улюбленій глибині. Подібно до нашої танцювальної групи «Маленькі янголи», рибки мають своє різноколірне вбрання та ніжно махають плавниками, перебуваючи в прекрасному та мирному середовищі. Світ також рухається до того, щоб стати так само мирним.

Той факт, що настає океанічна епоха, означає, що Корея незабаром матиме можливість змінити світ. Півострівним країнам упродовж історії доводилося боротися зі вторгненнями як із суші, так і з моря. Щоб вижити, вони мали бути сміливими та виховати стійкий національний характер. Не випадково цивілізація розвивалася саме в півострівних країнах, таких як Греція та Італія. Велична культура цих країн розвинулася дякуючи завзяттю та духу першопрохідців, з яким вони йшли на континент і долали бурхливі моря.

Ви чули про Чорну течію? На Сході вона відома як Куросіо. Це течія в Тихому океані, що долає шість тисяч п'ятсот кілометрів на рік завдяки гравітаційному тяжінню Місяця. Це океанічний коловорот, який обертається навколо Тихого океану. Навіть слова «грандіозний» недостатньо для його опису. Рух води в усіх океанах відбувається за допомогою тієї самої сили, що рухає Чорну течію. Якби таких течій не існувало, океани б завмерли та загинули. Подібно до того, як найбільші й наймогутніші річки зрештою вливаються в моря, навіть у великих океанах мають відбуватися такі течії, як Чорний потік. Корейський народ подібно до Чорної течії має нести миролюбну культуру всьому світу. Ми повинні стати джерелом сили у світі, місцем, де всі життєві сили збираються разом у мирній концентрації.

Я багато разів відвідував південне узбережжя Кореї, намагаючись знайти місце, яке могло б стати центром тихоокеанської цивілізації, і я вважаю, що міста Йосу та Сунчон підходять для цього. Море біля Йосу спокійне, прозоре та дзеркальне. Тут наприкінці 1600-х років адмірал Лі

Сун Шін завдав японцям тяжкої поразки, і саме тут він загинув у битві. Історія Йосу сповнена морських битв. Це точка, де сходяться регіони Йоннам і Хонам. Місто розкинулося в кінці підніжжя гори Джірі, де ліві та праві боролися між собою після Корейської війни. У цьому сенсі — ця земля пронизана болем нашого народу. Затока Сунчон, відома своїми очеретяними заростями, має красиве та всесвітньо відоме ріасове узбережжя. Там у чистій морській воді, що виблискує на сонці, можна зловити багато різних видів риб. У спокійних водах затоки ростуть серцевидки та бурі водорості. Великі прибережні мілини заповнені черепашками та різними видами молюсків і маленьких восьминогів. Коли я виходив у море й підіймався в гори, то збагнув, що це дивовижна земля, де є все для прийдешньої тихоокеанської епохи.

Зараз я працюю над розбудовою південного узбережжя Кореї з центром у Йосу. Щоб підготуватися до цього, я був на острові Порт Гамільтон та інших островах у цьому районі й жив там декілька місяців. Я вважаю людей, котрі живуть там протягом останніх десятиліть, займаються сільським господарством і рибальством, своїми вчителями. Я їв і спав у простих придорожніх готелях, вивчаючи все детально. Я не просто читав книжки, а ходив скрізь, перевіряючи все очима та ногами. І тепер я знаю, які види риб водяться в певних частинах океану. Якою сіткою яку рибу слід ловити, які дерева ростуть у горах і в якому будинку на острові є старий чоловік, що самотньо живе після інсульту.

Коли я закінчив досліджувати південне узбережжя, то повіз мера села, який мені допомагав, літаком до Аляски. Він навчав мене всього, що знав, тож я хотів віддячити йому, навчивши того, що знаю про Аляску. Там ми вийшли з ним на риболовлю, і я розповів про різні види риб і про те, як їх можна ловити. Навіть якщо я знаю про щось зовсім трохи, я почуваюся некомфортно, якщо не поділюся цим з іншими.

Невдовзі після того, як я почав розбудовувати Йосу, його обрали місцем проведення міжнародної морської виставки, що відбудеться у 2012 році. Разом з Олімпійськими іграми та Чемпіонатом світу з футболу міжнародні виставки входять до трійки найбільших подій світового

масштабу. Протягом шести місяців, поки Expo 2012 відбуватиметься в Йосу, 154 країни-члени Міжнародного бюро виставок будуть показувати різноманітні експозиції. Це приверне до Йосу увагу всього світу, а технології та культура розвинених країн потечуть у Йосу. Ви коли-небудь бачили, як улітку хмари з неймовірною швидкістю несуться по небу? Варто їм уловити вітер, і вони стрімко пливуть над горами та океанами. Зараз не час вагатися. Подібно до тих хмар, Небесна удача буде спрямовувати світ у бік Йосу та Корейського півострова.

Я планую з’єднати всі острови вздовж південного узбережжя мостами та побудувати кондомініуми, куди з усього світу з'їжджатимуться люди, які люблять човни. Це житло буде не просто для розваги. Приїдуть американці, німці, японці, бразильці, африканці. Вони можуть на різних човнах виходити на риболовлю, та я запропоную їм залишатися пожити в цих кондомініумах, щоб показати, що людство — це одна сім’я.

Океанська епоха буде також епохою космічного простору. Настає час, коли аеронавігаційні технології стануть неабияк потрібні. Якщо не почати вже нині, Корея запізниться з підготовкою космічної галузі. Я готую аеронавігаційний індустріальний парк у Кімпо, провінція Кьонгі. Я планую налагодити виробництво всесвітньо відомих гелікоптерів Сікорського в Кореї.

Незабаром настане день, коли гелікоптери з корейським знаком Тегук літатимуть над морями й небесами по всьому світу.

> Чан Бо Го (кор. □□□) — видатний корейський судновласник часів Шіли, який завдяки своєму потужному флоту протягом десятиліть домінував у торгівлі між Шіллою, Японією та Китаєм і контролював судноплавство в Жовтому морі.

> Ріасове узбережжя — тип узбережжя, що складається з декількох паралельних берегових заглибин, сформованих частковим

> зануренням нельодовикової річкової долини або гирла річки і відділених одна від одної хребтами, які видаються вглиб на сушу.

Одна кульбаба дорожча за золото

Трьома найбільшими проблемами, з якими стикається сучасне суспільство, є забруднення довкілля, його захист і збільшення виробництва харчових продуктів. Якщо знехтувати будь-якою з цих проблем, людство вимре. Земля вже зазнала значної шкоди. Безмежна жадоба до матеріальних благ спричинила серйозне забруднення повітря та води, що призводить до знищення природи, включно із захисним озоновим шаром. Якщо поточні тенденції збережуться, то, опинившись у пастці матеріальної цивілізації, людство вимре.

Протягом останніх двадцяти років я працював над підтримкою та збереженням південноамериканського регіону Пантанал. Він простягається у Бразилії, Болівії та Парагваї і є найбільшими у світі водно-болотними угіддями. Їх внесено до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Я проваджу глобальний екологічний рух за збереження живих істот Пантаналу в тому первісному стані, в якому їх створив Бог.

Пантанал — це неймовірне місце, де в гармонії перебувають вода, суша, тварини та рослини. Такими простими словами, як прекрасний і фантастичний, неможливо описати його цінність. Фотографії Пантаналу, зроблені з неба, настільки красиві, що їхня колекція є однією з найбільш продаваних у світі. Це скарбниця людства, де живуть такі рідкісні види, як білогорлий капуцин, червоний ревун, ара, ягуар, анаконда, страус, кайман.

Флора і фауна Пантаналу та басейну Амазонки збереглися такими, якими вони були за часів створення. Пантанал схожий на Едемський сад. Люди знищили силу-силенну істот, створених Богом. Через людську жадібність вимерло багато видів рослин і тварин. Однак у Пантаналі є

ще види, які збереглися в первісному, створеному Богом вигляді. Я працюю над заснуванням пташиного атріуму та заповідника для комах у Пантаналі, щоби врятувати ці унікальні види від вимирання.

Крім того, що Пантанал є середовищем багатьох рослин і тварин, він також є важливим джерелом кисню на Землі. Це «легені світу» та «губка природи», яка виробляє більше кисню, ніж будь-яка інша область. Це також сховище парникових газів. Утім, Пантанал швидко змінюється через розвиток промисловості. Якщо буде знищено регіон Амазонки, який забезпечує таку велику кількість кисню для Землі, майбутнє людства стане похмурим.

У Пантаналі мешкає близько трьох тисяч шестисот видів риб. Одна з них — риба золотавого кольору під назвою дорадо, яка зазвичай важить понад двадцять кілограмів. Коли дорадо вперше потрапила на мій гачок, мені здалося, що моє тіло засмоктується в річку. Коли я чимдуж намотував линву, рибина кілька разів вистрибнула з води. Навіть після кількох стрибків у неї все ще залишилося чимало сил для боротьби. Вона була такою потужною, що більше нагадувала ведмедя чи тигра, ніж рибу.

Озера в Пантаналі завжди чисті. Хай би що потрапило у воду, вона швидко знову стає чистою. Вода миттєво очищається, бо там водиться дуже багато різних видів риб. Кожен вид живиться чимось іншим. Живучи разом у складній системі, вони поїдають усе, що забруднює воду. Їхнє харчування сприяє підтримці води в чистому стані. Риби значно відрізняються від людей. Вони живуть не заради себе, а для того, щоб очистити своє довкілля та зробити його кращим.

Зворотний бік листя водяного гіацинта на водно-болотних угіддях Пантаналу чорний від жуків. Якби комахи залишилися там, гіацинт не зміг би жити, але є риби, які поїдають цих жуків з листя. Таким чином живуть жуки, живе гіацинт, живе риба. Ось так процеси відбуваються у природі. Жодна істота не живе сама по собі; вони живуть одне для одного. Природа дає нам такий чудовий урок.

Скільки б риби не було в Пантаналі, варто людям дати можливість вільно ловити там рибу, її популяція неминуче зменшиться. Щоб захистити рибу, потрібно розвивати рибні господарства. Оскільки риба в Пантаналі дуже цінна, нам слід облаштувати багато рибних ферм. Для захисту комах, птахів і ссавців також потрібно здійснювати подібні заходи. Розведення комах допоможе збільшити популяцію птахів. Пантанал забезпечує ідеальне середовище для всіх цих істот, і, зосередившись на тому, як збільшити їхню популяцію, людство зможе продовжувати насолоджуватися ними протягом століть.

У Пантаналі багато не тільки риби. На берегах річки ростуть ананаси, бананові та мангові дерева. Там так добре росте рис, що навіть без зрошуваних полів можна отримувати три врожаї на рік. Настільки багатий там ґрунт. Такі культури, як квасоля й кукурудза, можна вирощувати, просто розкидаючи насіння по землі. Це все потребує дуже мало людської праці.

Одного разу, мандруючи на човні річкою Парагвай, ми зупинилися біля будинку на березі. Фермер, який там жив, зрозумівши, що ми голодні, пішов на своє поле й викопав солодку картоплю. Вона була розміром з кавун! Господар пояснив, що залишає коріння в землі, і з нього продовжує рости картопля ще протягом кількох років. Розуміння того, що картоплю можна збирати без щорічного садіння, викликало в мене сильне бажання відвезти її в країни, де не вистачає їжі.

Люди, які виступають за осушення водно-болотних угідь, наголошують на економічних перевагах від цього. Одначе Пантанал дає велику економічну вигоду саме завдяки болотистим землям. У цьому районі є незаймані ліси ебенового дерева, воно має тверду деревину високої щільності. Місцеві жителі стверджують, що, навіть коли вбити в це дерево кіл, воно все одно житиме більш як сто років. З них виробляють так зване «чорне дерево», яке не гниє і, кажуть, служить довше, ніж залізо. Ебенові дерева такі величезні, що людина не здатна їх обійняти. Уявіть собі ліси, повні таких дорогоцінних дерев. Я висадив кілька саджанців на чотирьохстах гектарах землі в Пантаналі. Наші члени

висадили багато таких дерев, що зробило Пантанал ще красивішим.

Людський егоїзм нищить природу. Прагнення людей отримати якомога швидше економічну вигоду призвело до завдання шкоди довкіллю. Ми не можемо допустити подальшого знищення Землі. Віряни мусять стояти на чолі руху за збереження природи. Природа — Боже творіння і Його дар людству. Ми повинні докласти максимум зусиль, щоб люди зрозуміли цінність природи та невідкладну потребу відновити її до первісного стану, в якому вона була від часів створення.

Через широкий розголос того, що Пантанал є скарбницею, почалася боротьба за його майбутнє. Місце, яке ми маємо захищати, ось-ось стане полем битви для жадібних людей. Упродовж останніх десяти років, збираючи лідерів з усього світу на Пантаналі, я організовував дискусії про те, як захистити не тільки цей регіон, а й решту світу. Я збираю експертів і науковців з усього світу, щоб зацікавити їх збереженням Пантаналу. Я працюю над тим, щоб не допустити його знищення безжальними матеріальними бажаннями людей.

Зростання екологічних проблем спричинило появу багатьох груп, які стають на захист навколишнього середовища. Проте найкращий екологічний рух той, що поширює любов. Люди піклуються про речі, котрі належать тим, кого вони люблять. Однак ми не піклуємося про природу, створену Богом, і не любимо її. Бог дав нам природу і волів, щоб ми завдяки їй добували собі вдосталь їжі та відчували радість життя в красі природи. Природа — це не одноразова річ, яку можна використати й викинути. Багато прийдешніх поколінь наших нащадків повинні мати можливість користуватися всім цим так само, як і ми.

Найкоротший шлях до захисту природи пролягає через розвиток серця, сповненого любові до неї. Нам потрібно настільки глибоко відчувати природу, щоб бути здатними розплакатися, навіть побачивши травинку, яка росте обабіч дороги. Ми маємо вміти плакати, охопивши дерево. Ми повинні розуміти, що навіть в одинокому камені або в пориві вітру є дихання Бога. Дбати про довкілля та любити його означає любити Бога.

Ми маємо вміти бачити об'єктом нашої любові кожну істоту, створену Богом. З відкритими духовними очима можна побачити, що одна-єдина кульбаба при дорозі дорожча за золоті королівські корони.

Розв'язання проблеми бідності та голоду

Якщо ви ніколи не голодували, то не пізнаєте Бога. Коли ви голодні — це можливість бути ближче до Бога. Якщо, навіть голодуючи, ви здатні смиренно дивитися на кожну людину як на близького родича і прагнете їй допомогти, найімовірніше, хтось вас нагодує. У такі моменти співчуття і доброта мають наповнювати вашу душу.

Голод стосується не лише малорозвинених регіонів планети. Навіть у Сполучених Штатах, де рівень життя один із найвищих у світі, є люди, які недоїдають і голодують. Коли я поїхав до США, одним із моїх перших проєктів було придбання вантажівок для роздачі їжі нужденним. Становище в бідних країнах невимовно гірше. Коли я дивлюся на ситуацію у світі, я відчуваю, що забезпечення достатньої кількості продовольства є найактуальнішою проблемою. Про вирішення продовольчої кризи не можна забувати ані на мить. Навіть зараз близько двадцяти тисяч людей у всьому світі щодня помирають через причини, пов’язані з голодом. Ми не можемо дозволити собі стояти осторонь лише тому, що ця проблема не торкнулася наших родин.

Проте сам по собі розподіл запасів їжі не позбавить нас від голоду. Потрібно знайти фундаментальніший підхід подолання проблеми, тому я розглядаю два принципових і конкретних методи. Перший — забезпечити достатні запаси недорогих харчів, а другий — поділитися технологіями, завдяки яким люди зможуть самостійно подолати голод. У майбутньому перед людством постане серйозна продовольча криза. Неможливо побудувати світ миру, не вирішивши спочатку продовольчу проблему. Неможливо виростити достатні запаси їжі для всього населення світу на тій обмеженій площі землі, яка нині доступна. Ми мусимо шукати рішення в океанах. Адже саме в них міститься ключ до

розв'язання продовольчої кризи майбутнього. Саме тому протягом останніх десятиліть я прокладав шлях освоєння океанів.

На Алясці минтай завдовжки до 38 сантиметрів використовують як добриво. Він міг би бути чудовою їжею, та люди не знають, як його приготувати, тому й використовують лише для добрива. Ще двадцять-тридцять років тому ми могли попросити жителів Заходу дати нам хвіст вола й отримували його безкоштовно. Корейці дуже люблять їжу, приготовану з кісток або кишок корови, але на Заході навіть не уявляють, що таке можна їсти.

Так само і з рибою. Близько 20 відсотків світового вилову риби викидається. Коли я це бачу, то думаю про людей, які помирають від голоду, і в мене крається серце. Риба є набагато кращим джерелом білка, ніж яловичина. Як було б чудово готувати рибні котлети чи рибні ковбаски, щоб роздавати їх людям у бідних країнах!

Щойно я це зрозумів, то започаткував проєкти з обробки та зберігання великих обсягів риби. Немає користі від вилову великої кількості риби, якщо ви потім не можете правильно нею розпорядитися. Навіть найкраща риба не може добре зберігатися більш ніж вісіммісяців. Навіть якщо заморозити її в холодильнику, через тріщини в кризі потрапляє повітря й вода витікає. Можна додати води та знову заморозити, але на той час найкращий смак уже зникне, і рибу вже можна буде викидати.

Зібравши рибу, яку зазвичай викидають, ми дослідили, як перетворити її на рибний порошок. Адже ми прагнули зробити те, чого не роблять навіть такі передові країни, як Франція та Німеччина. Рибний порошок можна легко транспортувати і зберігати навіть у спекотному та вологому кліматі. Рибний порошок на 98 відсотків складається з білка. Це один з найкращих показників серед усіх харчових продуктів. Завдяки цьому його можна використовувати, щоби врятувати людей від голодної смерті. З рибного порошку також можна готувати хліб. Ми продовжуємо шукати способи зробити його доступним для бідних країн світу.

Океани містять безмежні запаси їжі, але найкращим способом порятунку людства від продовольчої кризи є рибництво. Я передбачаю, що в майбутньому будуть споруди, подібні до сучасних хмарочосів, де розводитимуть рибу. Використовуючи системи водопровідних труб, це можливо робити не тільки в багатоповерхових будівлях, але й навіть на вершинах гір. Таким чином, ми зможемо виробляти більш ніж достатньо їжі, щоб нагодувати всіх людей на планеті.
Океан — це благословення, заповідане нам Богом. Коли я виходжу в океан, я повністю занурююся в риболовлю. Яку тільки рибу я не ловив у різних країнах. Одна з причин, чому я рибалю — це можливість навчити людей, які не вміють цього робити. У Південній Америці я провів кілька місяців, показуючи місцевим жителям свої способи риболовлі. Я брав заплутані рибальські сітки і три-чотири години показував, як їх розплутувати.

Щоб забезпечити достатні запаси недорогого продовольства, людство має освоїти океан. Адже саме океани і великі степи, які все ще перебувають у своєму первісному стані, є нашими останніми скарбницями. Але це завдання буде непростим. Воно вимагатиме наполегливої і кропіткої праці там, де занадто спекотно й висока вологість. Розвиток пасовищ у тропічних регіонах неможливий без пристрасної та відданої любові до людства.

Район Жардім у Бразилії — саме таке місце, в якому дуже складно жити. Там стоїть спека і безперервно кусають жуки, котрі ще навіть не дістали назв. Я жив у тому місці й подружився з усіма різноманітними істотами, що там мешкають. Я ходив босоніж, відчуваючи під ногами червоний ґрунт Жардіму, немов простий селянин. Ловлячи на річці рибу, я був схожий на місцевих рибалок. Тільки тоді, коли, дивлячись на вас, тамтешні жителі скажуть: «Ти справжній фермер» або «Ти справжній рибалка», вони поділяться з вами своїми знаннями й готові будуть послухати те, що знаєте ви. Цього не зможе зробити той, хто спить вісім годин на добу в чистому та зручному ліжку, їсть тричі на добу і дрімає під тінистим деревом.

Коли з групою наших членів ми розробляли проєкт у Парагваї, то жили в маленькій хатині в Олімпо. Там був лише один туалет, яким ми щоранку користувалися по черзі. Щодня я вставав о третій ранку, робив зарядку та йшов рибалити. Тим, хто був зі мною, доводилося вельми непросто в той час. Але вони мусили звикнути готувати наживку рано-вранці, коли ще навіть до кінця не прокинулися.

Щоб дістатися човна, ми мали проходити через кілька інших маєтків. Відчиняти ворота в непроглядній темряві було важко. Одного ранку, коли члени возилися з одним із замків і не могли його відімкнути, я вигукнув: «Що ви там робите?!» Я закричав так голосно й люто, що й сам здивувався. Я впевнений, що їм було непросто в той момент, але відчував, що не можу гаяти й секунди. У мене немає часу простоювати без діла. Я чітко бачу список усього, що маю виконати, перш ніж мир запанує у світі, тому моє серце завжди поспішає.

Коли, ще до світанку, я ловив рибу на річці, комарі налітали на мене, як темна хмара. Їхні жала були настільки гострими, що могли прострómити джинси. У темряві не було видно поплавців, тому доводилося прикріпляти до них білі поліетиленові пакети. Я не міг дочекатися, коли ж зійде сонце, і дуже поспішав.

Я й досі сумую за Жардімом, тужу за всім цим. Варто мені заплющити очі, і я відчуваю тепло жардімського повітря, що обдуває моє обличчя. Я навіть не звертаю уваги на дрібні незручності для мого тіла. Тілесні страждання швидко минають. Важливо те, що одного дня це місце може відіграти значну роль у служінні світу. Перебування в Жардімі принесло моєму серцю велику радість.

Замість давати хліб, краще навчіть його робити

Щоб розв'язати проблему голоду, ми повинні усією душею прагнути сіяти насіння. Насіння висаджується та непомітно чекає у ґрунті, доки зможе прорости, прорвавшись крізь зовнішню оболонку. Так само, замість давати шматок хліба людині, яка помирає від голоду, краще навчити її вирощувати пшеницю, а потім робити з неї хліб. Такий підхід буде складнішим і може не принести визнання, однак це єдиний шлях подолати проблему голоду у світі раз і назавжди. Нам потрібно вивчати клімат, ґрунт і характер людей у регіонах, які страждають від голоду.

В Африці є дерева, що називаються маньчука. Їхнє листя має високу поживну цінність. У Конго ним вигодовують худобу перед продажем на базарі. Листя цього дерева також товчуть на кам'яних жорнах і смажать у клярі на олії. Було б добре посадити багато дерев маньчуки і зробити з листя порошок. Їхнє коріння слід викидати, бо воно отруйне. Тоді як порошок можна використовувати для приготування хліба. Крім того, топінамбур, котрий нагадує солодку картоплю, стрімко росте після посадки. Урожай топінамбура втричі більший за інші культури. Вирощування великої кількості топінамбура — це ще один спосіб зробити внесок у подолання проблеми голоду.

Фермери в Жардімі використовують великого дощового черв’яка, щоб зробити ґрунт родючим. Цей дощовий черв’як існує лише в Кампані, але, можливо, вивчивши його середовище, ми зможемо використати його для допомоги сільському господарству в інших місцях. Корейці в регіоні Мату-Гросу вивчають шовкопрядів. Якщо там вийде успішно вирощувати їх, можна буде дешево виготовляти шовк і продавати його, щоб купувати їжу.

Не існує швидкого розв'язання проблеми голоду. Люди в кожній країні

мають різні смаки до їжі, власні звичаї, а також різняться флорою і фауною. Однак передусім важливо навчитись турбуватися про ближніх. Навіть тоді, коли ми самі їмо вдосталь, ніколи не треба забувати про тих, хто голодує. Варто думати, як ми можемо їм допомогти. Справжній мир не настане, доки людство не покінчить з проблемою голоду. Якщо людина поряд зі мною ось-ось помре від голоднечі, то про який мир може йти мова?

Навчати інших виробляти їжу так само важливо, як і роздавати її безпосередньо тим, хто потребує. Для такого навчання нам потрібно будувати школи у віддалених районах, щоб боротися з неписьменністю. Треба створювати технічні школи, які даватимуть людям можливість утримувати себе. Західні люди, які завоювали Африку та Південну Америку, не поділилися технологіями з тими, хто там жив. Навпаки, вони використовували місцевий люд для праці, намагаючись забрати корисні копалини. Вони не вчили мешканців вести господарство чи керувати фабрикою. Це було неправильно. Від самого початку місіонерської діяльності наша церква створювала школи в таких місцях, як Заїр, для навчання сільського господарства та промислових технологій.

Три місяці я мандрував річкою Парагвай, їв і спав з місцевими людьми. Коли мені було за сімдесят, я взявся за завдання, яке люди називали нездійсненним. Я ділився знаннями про риболовлю з тими, кого зустрічав, а вони навчали мене своєї мови. Ми три місяці були разом на човні та подружилися.

Коли місцеві відкрили свої душі, я знов і знов розповідав їм про те, чому світ має об’єднатися. Спочатку їм було байдуже. Та рік за роком жителі Чако змінювалися. Через десять років вони настільки змінилися, що з великим ентузіазмом провели всесвітній фестиваль миру.

Вирішення продовольчої ситуації не означає, що одразу настане мир. Розв’язавши проблему голоду, важливо проводити освітні програми про мир і любов. Я побудував багато шкіл у таких місцях, як Жардім і Чако. Спершу люди не віддавали дітей до школи, а лишали їх допомагати

вирощувати худобу. Ми доклали чимало зусиль, аби переконати батьків, що дітям і молоді потрібна освіта. Тепер у нас багато студентів. Ми побудували фабрику легкої промисловості, де вони отримали змогу виробляти речі за простими технологіями. Учнів більше цікавить навчання, бо тоді вони зможуть працювати на фабриці.

На всіх нас лежить відповідальність за тих, хто помирає від голоду. Ми маємо діяти, щоб допомогти їм. Нам потрібно відчути цю відповідальність. Люди, які живуть добре, повинні опуститися трохи нижче й підняти тих, хто живе бідніше, для створення світу, де всі люди житимуть добре.